

Landskap: Skåne Upptecknat av: Byggn. J. Aug. Persson
 Härad: Bara Adress: St. Gråbröd. gat. 13, Lund.
 Socken: Bjärshög Berättat av: Lödrans Skald ^{det samma som}
 Uppteckningsår: 1942. Född år 1840 i Bjärshög (Bjersshög)

"Herin Onde" (en svartbukig orme) i Bjärshögs
kyrka. s. 1-3.

När den onde var sluppen in i Bjerskögs kyrka.

Det var en gång på 1850 talet det hände om vintern vid jultiden. En natt så var där en som hade varit inne på kyrkogården, och den han hade där hört ett farligt grymtande och springande i kyrkan: det var i den gamla kyrkan som blef rensad år 1894. Och när han så titta in genom ett fönster så fick han se en svart skepnad som for omkring bland bänkarna som om han var spritt galen, och det kunde ju inte vara någon annan än den onde. Trodde han. Men han kunde ju inte se den riktigt heller som det märkt, det var ju sent på kvällen och nästan natt.

Så gick han då och budade upp folk där i byen och sade att den onde hade visst sluppet in i kyrkan, och de fick väl se till att få honom ut igen. Så kom där då flera drängar och några af bönderna de som vågar sig till att gå dit. Men prästen där Trädgård hette han, han vågade inte, men klockaren han var modigare. Han tog en stor träkylle med sig som han skulle dräpa han i gylfens med som han sade.

De andra de hade grepar och pryglar med sig, det var en

som hade en gammal poffert med sig som han skulle skjuta honom med. Och så öppna där den dörren som hade pofferten och lyktan. Men i det samma så kom han fram bakom altaret, men där blef den så rädd så han vände genast om igen och tappa lyktan och den släcktes också, sen så blef där ju rent mörkt inne. Men där var de ju komna in alle sammån, och rädsla var de alla, några tärte och bad, grepar till reds och skulle sticka han med så fast som han kom fram igen i gängen, en af dem hade faret upp på predikstolen så rädd var han.

Klockan var inte kommen mer än in om dörren i där stod han och skrek: "Här fram den onde!" Ränn greperna i han, så skall jag dräja han i planeten med kyllan när han skall springa ut de aret. Där stod nu klockaren bredbent med kyllan i vädret beredd till att slå han i skallen.

I det samma så kom han med en farlig fart och för emellan benen på klockaren så han tappa kyllan och glömde att slå, utan han kom att rida på ryggen på ^{hans} stället, ty han sprang ju på fyra ben.

Men där sa klockaren: "Hållia min kvinnas är si, att nu togs
att nu tog den one mig!" Nu kan hon där göra som hon vill,
härnäst kan han komma och ta henne också."

Så foro de där ut af kyrkan alla samman och skulle se klocka-
ren rida på ryggen på den onde, men han hade ramlet af den
utan om dörren, där låg han nu och var afsvimmad.

Kyllan blef liggande i kyrkan till dagen efter, greperna och
pofferten också. Så måtte de då bära klockaren in i den närm-
ste gården och hålla vatten i honom så att hon togs vid egen.

Så till sist så vakna han ju till, men det var ju långt ut
på natten också, är där sa han, de va när han, hade tad mi de ord.

"Varfär slog ni han inte på skallen, eller sände greperna i han
so skulle ja rock dräjad han i planeten me kyllan så han skul-
le bli där one du åked." Sen dagen efter så kom det en påg till
byen och gick omkring i alla gårdarne och frågar efter en svartbr-
kig orme som hade rymd från Hans Ols i går, det var den som ha-
spelat den onde. Men den stackars klockaren fick hära för detta all-
tid sedan att han hade ridit på ryggen på den onde.